

Arrest

nr. 123 697 van 8 mei 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 januari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. LECOMPTE en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart het staatsburgerschap te bezitten van Afghanistan en van Tadzjiekse origine te zijn. U bent afkomstig uit de stad Koboel. Uw vader beheert een bekende bakkerij in Koboel. U kon omwille van de algemene situatie niet naar school gaan en uw vader kon niet meer naar zijn werk gaan. Op een zeker moment werd uw oom ontvoerd. Er werd een losgeld gevraagd, dat door uw vader werd betaald. Hij werd uiteindelijk toch vermoord. Wat later werd geprobeerd om uw broer A.(...) A.(...) (13/11169 en O.V. 7.658.700) te ontvoeren. Door de tussenkomst van de leerkrachten is dat niet gelukt. Uw familie besloot dat jullie moesten vertrekken uit Afghanistan. U kwam België binnen op 13 februari 2013 en u diende een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties op 14 februari 2013 in het gezelschap van uw familieleden (uw zus A.(...) M.(...) (13/11163 en O.V. 7.658.701), uw andere zus A.(...) M.(...)

(13/11164 en 7.658.98), uw broer A.(...) A.(...) (13/11169 en 7.658.700) en uw tante A.(...) R.(...) (13/11043 en 7.658.695)).

Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw taskara neer.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich in het kader van uw asielverzoek volledig baseert op de verklaringen die door uw tante A.(...) R.(...) (O.V. 7.658.695) werden aangehaald. In het kader van haar asielverzoek werd beslist tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus om volgende redenen:

“Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. Uw verklaringen aangaande de ontvoeringspoging op uw neef A.(...) A.(...) (OV 7658700) en de moord op uw broer zijn immers weinig overtuigend en bovendien brengt u geen enkel overtuigend bewijsstuk ter bevestiging van de problemen van u en uw familie in Afghanistan.

Over de ontvoering en de moord op uw broer zijn uw eigen verklaringen incoherent en komen deze evenmin overeen met de verklaringen van uw neef en nicht. Over de periode waarin dit gebeurd zou zijn verklaarde u tijdens het interview op de DVZ in april 2013 dat dit 18 maanden daarvoor was gebeurd, wat neerkomt op de periode rond november 2011 (DVZ, p. 6, vraag 18). Tijdens het gehoor op het CGVS op 29 juli 2013 zegt u echter aanvankelijk dat het een jaar voor het gehoor was, wat neerkomt op de periode rond juli 2012 (CGVS I, p. 4 en 6). Later in dat gehoor beweert u dan weer dat het een jaar voor uw vertrek – 5 maanden voor dat gehoor – zou zijn gebeurd (CGVS I, p. 7). Op het tweede gehoor op het CGVS in september 2013 blijkt u helemaal geen schatting meer te maken en zegt u dat het een jaar, anderhalf jaar of twee jaar voor de ontvoeringspoging op uw neef zou kunnen zijn gebeurd (CGVS II, p. 2). Gezien u de ontvoeringspoging op uw neef drie maanden voor uw vertrek plaatst (CGVS I, p. 8), zou de moord op uw broer dan weer vallen in de periode van eind 2011 of begin 2012 tot zelfs eind 2010 of begin 2011. Een dergelijk verschil in uw tijdsbepalingen met betrekking tot de ontvoering en moord op uw broer ondermijnt de geloofwaardigheid ervan in ernstige mate. Bovendien komen uw tijdsbepalingen helemaal niet overeen met die van uw neef en nicht. Uw neef verklaart dat de moord op uw broer slechts 15 dagen voor die ontvoeringspoging zou zijn gebeurd, terwijl u het over een jaar tot twee jaar heeft (CGVS 13/11169, p. 5). Ook uw nicht heeft het over slechts twee of drie weken voor de ontvoeringspoging op uw neef (CGVS 13/11164, p. 5).

Ook jullie verklaringen over de poging tot ontvoering van uw neef A.(...) zijn weinig coherent of aannemelijk. Zo zegt uw neef dat er twee mannen uit de wagen stapten, hem vastgrepen en in de auto probeerden te sleuren. Omdat hij begon te roepen kwamen enkele leerkrachten afgelopen waarna zijn belagers wegvluchtten (CGVS 13/11169, p. 5 en 6). Wanneer echter gevraagd wordt welke leerkrachten hem hebben gered zegt hij dat hij zich de namen niet meer herinnert. Dit is zeer vreemd gezien hij zelf les kreeg van twee of drie van die leerkrachten die hem hebben gered (CGVS 13/11169, p. 6). Rekening houdend met de jonge leeftijd van uw neef kan toch verwacht worden dat indien enkele leerkrachten van wie hij zelf les kreeg hem redden van een ontvoering hij toch nog zou weten wie zij waren.

Bovendien is het vreemd dat twee gewapende mannen uw neef vastgripen om hem in de wagen te duwen maar vervolgens onmiddellijk wegvluchtten wanneer hij begint te roepen en zij zien dat er enkele ongewapende leerkrachten komen aanlopen (CGVS 13/11169, p. 6; CGVS, p.8 en 9). Allereerst roept het vragen op dat zij, indien zij hem – een jongen van toen nog maar 12 jaar – reeds vast hadden en de wagen vlakbij was, hem terug loslaten in plaats van hem meteen de wagen in te duwen. Verder valt het te betwijfelen dat twee gewapende ontvoerders meteen afgeschrikt zijn en halsoverkop wegvluchtten wanneer ze leerkrachten zien afkomen, temeer daar ze dit toch konden verwachten indien ze hem dichtbij de school wilden ontvoeren. Wanneer u met dit vreemde feit wordt geconfronteerd zegt u plots – eerst had u het alleen maar over leerkrachten – dat er ook gewapende bewakers van de school kwamen aangelopen waarna de ontvoerders wegvluchtten (CGVS, p. 9). Dit weet niet te overtuigen, zeker gezien uw neef zelf zegt dat de mensen van de school die hem kwamen redden niet gewapend waren (CGVS 13/11169, p. 8).

Verder is het uitermate vreemd dat er volgens uw verklaringen nooit aangifte werd gedaan van de ontvoering en de moord op uw broer bij de politie (CGVS I, p. 10). De politie is volgens u corrupt en zou op de hoogte zijn geweest van de ontvoering en de moord maar zou geen vragen hebben gesteld en jullie zouden ook niet naar hen toe zijn gegaan (CGVS I, p. 10). Redelijkerwijze kan men verwachten dat een bemiddelde familie die met dergelijke ernstige feiten wordt geconfronteerd contact opneemt met de autoriteiten, temeer daar uit uw verklaringen blijkt dat uw familie banden had binnen het politieapparaat. U stelde tijdens het gehoor voor de Commissaris-generaal immers dat uw schoonbroer het voormalig hoofd van de Dienst Criminele Zaken van de politie is (CGVS I, p. 4). Verder blijken uw verklaringen en die van uw neef over het inlichten van de politie niet overeenkomen met die van uw

nicht M.(...) A.(...) (O.V. 7.658.698). Zo zeggen u en uw neef dat de politie niet ingelicht zou zijn geweest over deze ontvoeringspoging (CGVS, p. 10 en CGVS 13/11169, p. 6 en 7). Uw nicht daarentegen verklaart dat de politie wel gewaarschuwd was en dat zij deze zelfs met uw broer – de vader van uw neef en nicht – en met uw neef zelf hebben gesproken.

Jullie blijken ook niet in staat overtuigende stavingstukken met betrekking tot de problemen die de familie in Afghanistan zou hebben gekend. De documenten die u wel neerlegt met betrekking tot deze twee incidenten zijn geenszins overtuigend. Met betrekking tot de moord op uw broer legt u een handgeschreven brief neer die ondertekend werd door het hoofd van de wijk, de imam van de moskee en enkele getuigen. Naast het feit dat een dergelijke handgeschreven brief maar weinig bewijswaarde bezit blijkt hier tevens in te staan dat het lichaam van uw broer gevonden werd in het district Paghman en niet aan het paleis van Darulaman in de stad Kaboel zoals u beweert (CGVS I, p. 4). Het document van de school van uw neef ter bevestiging van de ontvoeringspoging op uw neef haalt de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder onderuit. Hierin wordt immers vermeld dat niet alleen uw neef A.(...) belaagd werd maar dat er eveneens ontvoeringspogingen zouden zijn geweest op al uw nichten die mee met u naar België zijn gekomen, namelijk M.(...) (OV 7658698), R.(...) (7658703) en M.(...) A.(...) (7658701). Een dergelijke tegenspraak doet ernstige twijfels rijzen over uw relaas.

Redelijkerwijze kan er ook worden verwacht dat over de ontvoering en de moord op een van de eigenaars van een dergelijke bekende bakkerij en koekjesfabriek in Kaboel op een of andere manier zou zijn bericht in de Afghaanse media (CGVS, p. 4 en 6). Zodat er redelijkerwijze ook kan worden verwacht dat u dergelijke stukken zou kunnen aanbrengen. Wanneer u hiernaar wordt gevraagd blijkt u niet te weten of dit incident in de media is geweest. Daarnaast zegt u dan dat de journalisten van de radio en de televisie bang zouden zijn om naar u thuis te komen omdat jullie in een afgelegen dorp zouden wonen (CGVS I, p. 12). Dergelijke verklaringen houden geen steek temeer daar jullie in het zesde district van de stad Kaboel wonen waar tevens de koekjesfabriek gelegen is en dus niet in een afgelegen dorp (DVZ, p. 4, vraag 11 en CGVS I, p. 6).

Tot slot is het opmerkelijk dat uw broer en uw schoonzus – de ouders van uw neef en nichten – nog steeds in Kaboel wonen. U verklaart in dit verband dat zij meegekomen waren tot in Turkije maar dat hun paspoorten nog niet klaar waren waarna ze terug naar Afghanistan zijn moeten gaan. Wanneer deze dan klaar zouden zijn zouden ze opnieuw vertrekken (CGVS I, p. 11). Allereerst kan hierover gezegd worden dat het zeer vreemd is dat uw broer zou zijn meegekomen tot in Turkije om daar dan pas te hebben ontdekt dat de paspoorten niet klaar waren. Er kan verwacht worden dat hij niet het vliegtuig tot in Turkije zou hebben gepakt indien de paspoorten nog niet klaar waren. Bovendien blijken zij uiteindelijk nog steeds niet vertrokken te zijn. U zegt u hierover dat zij wachten tot er een beslissing is genomen in de asielaanvraag van hun kinderen vooraleer zij uit Afghanistan zouden vertrekken (CGVS I, p. 11). Uit een dergelijke afwachtende houding van uw broer en schoonzus kan moeilijk afgeleid worden dat er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus voorzien in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw taskara en die van uw broers en schoonzus en de huwelijksakte van uw broer hebben betrekking op uw identiteit en die van uw broers en schoonzus, die hier niet wordt betwist. Wat betreft de aanvraag, geschreven door uw zus, voor de school van uw neef om die ontvoeringspoging te bevestigen dient gesteld dat dit vanzelfsprekend geen enkele bewijswaarde toevoegt aan uw verklaringen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal

burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kaboel te worden beoordeeld (CGVS I, p. 2).

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kaboel complexe zelfmoordaanslagen voorkomen, doch geen "open combat" gevoerd wordt. Naast deze zelfmoordaanslagen is de veiligheid in Kaboel betrekkelijk goed. De stad is stevig in handen van de regering. De stad kende in de onderzochte periode gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand. Al deze aanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Hoewel de aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke "collateral damage" onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kaboel. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kaboel bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van (een bepaald deel van) de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kaboel is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kaboel actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kaboel aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. In het rapport wordt enkel vermeld dat er in de stad Kaboel nog

steeds "high-profile attacks" plaatsvinden, alsook dat er complexe aanslagen gepleegd worden op specifieke doelwitten. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar asielaanvraag verbindt aan deze van haar tante, A. R.. Verzoekster voert tegen de bestreden beslissing dezelfde middelen aan als haar tante.

2.2. De Raad heeft in het arrest nr. 123 695 van 8 mei 2014 aan verzoeksters tante, mevrouw A. R. de vluchtelingenstatus toegekend.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. *Aangaande de weigering van de hoedanigheid als vluchteling voert verzoekster in een enig middel de schending aan van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 "betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen". Verzoekster stelt dat haar familieleden die aanwezig waren en werden geïnterviewd minderjarig zijn en zeker niet bij machte zijn om alle vragen naar waarde te schatten en de impact van al het gebeuren in te schatten. Hun perceptie en kennis van alle gebeuren is uiteraard niet identiek aan deze van een volwassene en hier werd onvoldoende rekening mee gehouden. Verzoekster heeft het land moeten ontvluchten omdat zij het slachtoffer werd van groeperingen die uit waren op de rijkdom van haar familie. Ook de UNHCR heeft in zijn recent rapport van 6 augustus 2013 duidelijk opgenomen dat deze groep personen in bepaalde gevallen moeten of kunnen aanzien worden als onderscheiden sociale groep welke nood aan bescherming heeft. Het is treffend te zien dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de getuigenissen van de kinderen tegen elkaar gebruikt, daar waar deze kinderen slechts konden worden gehoord omdat hun ouders niet aanwezig zijn. De kinderen waren tussen de veertien en de zes jaar toen ze het land verlieten en nog jonger toen de feiten zich hebben voorgedaan. Het is dan ook begrijpelijk dat zij niet alles perfect kunnen kaderen. Ook met de persoonlijke situatie van verzoekster werd onvoldoende rekening gehouden. Verzoekster is een oudere vrouw, niet getrouwd en inwonend bij haar broer. Ze is nooit naar school gegaan en analfabeet. De reden dat verzoekster nooit getrouwd is, is omdat zij ooit onderzocht werd, waarbij een zwarte vlek in de hersenen van verzoekster ontdekt werd. Volgens het geloof is verzoekster bezeten. Verzoekster geeft inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissing.*

Aangaande de weigering van de subsidiaire bescherming voert verzoekster in een enig middel de schending aan van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de bestreden beslissing en van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Verzoekster stelt dat er geen sprake van veiligheid is in haar district. Door de specifieke achtergrond van verzoekster moet eveneens gekeken worden of zij bescherming kan genieten van de overheid. Verzoekster wordt gevisieerd net omwille van persoonlijke rijkdom en is dan ook onderworpen aan blind geweld in de zin van de subsidiaire bescherming

2.2. *Verzoekster voegt aan haar verzoekschrift een attest van inkomen en een stukkenbundel van 44 bladzijden toe.*

Ter terechtzitting d.d. 28 maart 2014 bezorgt verzoekster de Raad per aanvullende nota de volgende documenten: een eigendomsakte grond, een bijlage van de eigendomsakte, een document van de property dealer, een document met betrekking tot de verkoop van land, een eigendomsakte/koop, een document in verband met de eigendom van een appartement, een document met betrekking tot de aankoop van de winkel, een document met betrekking tot de aankoop van het huis, een document met betrekking tot de aankoop van landbouwgrond, een belastingsbrief, een eigendomsakte van 150.000

dollar, een eigendomsakte van 520.000 dollar, verschillende geregistreerde koop-verkoop aktes, een geregistreerde koopakte ter waarde van 600.000 dollar, een verklaring met betrekking tot de verkoop van een huis ter waarde van 350.000 dollar, een legal document, een juridische verklaring ter bevestiging van de koop-verkoop, een betaling met saldo van 150.000 dollar, verkoop van eigendom ter waarde van 5.500.000 Afghani, een hypotheek van de winkel, een handelsvergunning, een verblijfskaart van de Verenigde Arabische Emiraten, bankgegevens, kopie van paspoort, bankafschriften, de gegevens van de winkel, een borgstelling van de winkel, twee vergunningen, een akte in verband met de winkel, een register en een fiche van de winkel.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters asielaanvraag geweigerd omdat (i) de verklaringen van verzoekster omtrent de periode waarin haar broer werd vermoord incoherent zijn en niet stroken met de verklaringen van haar neef en nicht; (ii) de neef van verzoekster de naam van de leerkrachten die hem te hulp schoten niet meer kent; (iii) het niet aannemelijk is dat de ontvoerders van de neef van verzoekster zich zouden laten afschrikken door enkele leerkrachten en verzoekster en haar neef incoherente verklaringen afleggen omtrent het al dan niet bewapend zijn van de mensen die hem te hulp schoten; (iv) geen aangifte werd gedaan bij de politie omtrent de ontvoering en moord op verzoeksters broer, terwijl verzoekster contacten had binnen de politie, en de verklaringen van verzoekster en haar neef niet overeenstemmen met deze van haar nicht; (v) de verklaringen van verzoekster niet overeenstemmen met de door haar neergelegde documenten; (vi) er kan worden verwacht dat de ontvoering en de moord op verzoeksters broer in de media kwam waardoor er van verzoekster ook kan worden verwacht dat zij dergelijke stukken kan aanbrengen; (vii) het opmerkelijk is dat verzoeksters broer en schoonzus, de ouders van haar neef en nichtjes, in Kabul verblijven en hun afwachtende houding niet strookt met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade; (viii) de overige voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de ongeloofwaardigheid van haar vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op ernstige schade kunnen ombuigen; (ix) er actueel voor burgers in de hoofdstad Kabul geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet is.

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutive kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.5. Na lezing van het administratief dossier is de Raad van oordeel dat verzoeksters relaas in grote lijnen als geloofwaardig overkomt. Vooreerst merkt de Raad op dat het profiel van verzoekster, zijnde de zus van een succesvolle bakker en koekjesfabrikant in Kabul, door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op zich niet wordt betwist. Tevens stelt de Raad dat dit afdoende wordt bevestigd door de door verzoekster ter terechtzitting neergelegde documenten, zoals ook door de verwerende partij ter terechtzitting wordt bevestigd. Uit de door verzoekster in onderhavig verzoekschrift aangehaalde UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan van 6 augustus 2013 blijkt dat familieleden van welgestelde zakenlui, inclusief hun kinderen, een verhoogd risico lopen op ontvoering door criminele bendes en dat familieleden die een risico lopen op ontvoering omwille van hun familiale relatie met een welgesteld individu, afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan internationale bescherming op basis van het behoren tot een sociale groep. De Raad stelt dan ook vast dat de asielaanvraag van verzoekster in het licht van deze informatie dient te worden beoordeeld.

De Raad stelt vast dat het spontaan relaas van verzoekster, haar neef en haar nicht coherente verklaringen bevat omtrent het feit dat haar broer, respectievelijk hun oom, ontvoerd en vermoord werd. Zo verklaren zij allen dat hij ontvoerd werd waarna losgeld werd gevraagd. Ondanks het feit dat dit losgeld betaald werd, werd hij echter dood teruggevonden (stuk 10, gehoorverslag, p. 6, 7; stuk 25, landeninformatie, gehoorverslag 1, p. 4, 5; stuk 25, landeninformatie, gehoorverslag 2, p. 5, 6). Ook het

relaas van verzoeksters twee jongste nichtjes, respectievelijk slechts elf en acht jaar oud tijdens hun gehoor en aldus nog jonger op het ogenblik van de feiten, komt hiermee overeen (stuk 25, landeninformatie, gehoorverslag 3, p. 13, 14; stuk 25, landeninformatie, gehoorverslag 4, p. 12). Wat betreft de incoherente verklaringen omtrent het tijdstip waarop dit zou zijn gebeurd, meent de Raad dat dit verschoonbaar is gezien het profiel van verzoekster en de jonge leeftijd van haar neef en nichtjes. Verzoekster is immers een Afghaanse vrouw, die nooit naar school is geweest, analfabeet is, nooit getrouwd is en in Afghanistan slechts als huisvrouw leefde bij haar broer en schoonzus (stuk 21, vragenlijst, p. 2, 3; stuk 10, gehoorverslag, p. 3, 9). In dit opzicht merkt de Raad ook op dat de voogd verschillende keren de jonge leeftijd van de kinderen heeft benadrukt tijdens de verschillende gehoren en er de aandacht op heeft gevestigd dat het besef van maanden en jaren niet aanwezig is bij de kinderen, hetgeen zou kunnen leiden tot tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot de tijd tussen verschillende gebeurtenissen (stuk 5, gehoorverslag, p. 4; stuk 25, landeninformatie, gehoorverslag 1, p. 10; stuk 25, landeninformatie, gehoorverslag 4, p. 13).

De Raad stelt vast dat ook met betrekking tot de poging tot ontvoering van verzoeksters neef de verklaringen van verzoekster, haar neef en haar nichten in grote mate coherent zijn. Zo stelt verzoeksters neef dat hij die dag op weg was naar school met enkele vrienden, toen een witte auto stopte en een man hem in de auto probeerde te sleuren. Doordat leerkrachten van de school dit zagen gebeuren en naar verzoeksters neef toe kwamen gelopen zetten zijn belagers het echter op een vluchten (stuk 25, landeninformatie, gehoorverslag 1, p. 5, 6). Verzoekster legt desbetreffend gelijklopende verklaringen af (stuk 10, gehoorverslag, p. 6-9). Ook de verklaringen van verzoekster en haar neef omtrent de manier waarop verzoeksters neef naar school ging zijn coherent (stuk 10, gehoorverslag, p. 8; stuk 25, landeninformatie, gehoorverslag 1, p. 5). De Raad merkt op dat ook verzoeksters jongere nichten in dit opzicht, ondanks hun jonge leeftijd, coherente en spontane verklaringen afleggen omtrent de poging tot ontvoering van hun broer (stuk 25, landeninformatie, gehoorverslag 3, p. 13; stuk 25, landeninformatie, gehoorverslag 4, p. 12). Gezien de jonge leeftijd van verzoeksters neef, die ten tijde van het gehoor slechts dertien jaar was, stelt de Raad vast dat het niet weten van de naam van de leerkrachten verschoonbaar is. In dit opzicht merkt de Raad op dat verzoeksters neef zich evenmin de naam van zijn school kon herinneren, terwijl hij wel degelijk coherente verklaringen aflegde omtrent de organisatie van de school en hier niet aan getwijfeld wordt (stuk 25, landeninformatie, gehoorverslag, p. 6, 7). Overigens stelt de Raad vast dat verzoeksters niet verklaarde dat haar broer in shock was toen hij naar huis werd gebracht (stuk 25, landeninformatie, gehoorverslag 2, p. 5). Ook zijn de verklaringen van verzoeksters neef met betrekking tot het al dan niet bewapend zijn verschoonbaar gelet op de jonge leeftijd van verzoeksters neef op het ogenblik van de feiten en van het gegeven dat verzoeksters niet verklaarde dat haar broer in shock was toen hij naar huis werd gebracht.

De Raad stelt vast dat verzoekster, haar broer en schoonzus en de kinderen samen reisden tot in Turkije, waar verzoeksters broer, schoonzus en twee van hun kinderen problemen ondervonden en dienden terug te keren naar Afghanistan. Daargelaten de vraag of zij werden tegengehouden bij een grenscontrole of dat zij dienden terug te keren van de smokkelaar omdat hun paspoorten niet klaar waren, stelt de Raad vast dat zowel verzoekster als haar neef en nichten coherente verklaringen afleggen omtrent het feit dat zij samen uit Kabul vertrokken maar onderweg van elkaar gescheiden werden (stuk 10, gehoorverslag, p. 11; stuk 25, landeninformatie, gehoorverslag 1, p. 4; stuk 25, landeninformatie, gehoorverslag 2, p. 3; stuk 25, landeninformatie, gehoorverslag 3, p. 8; stuk 25, landeninformatie, gehoorverslag 4, p. 11). Daarnaast zijn de verklaringen van verzoeksters neef en nichten ook coherent omtrent het contact met hun ouders en het verblijf van hun ouders in Kabul. Zo verklaren zij dat hun vader thuis blijft en zelf niet naar zijn winkel kan gaan omwille van de problemen (stuk 25, landeninformatie, gehoorverslag 1, p. 4; stuk 25, landeninformatie, gehoorverslag 2, p. 3, 4; stuk 25, landeninformatie, gehoorverslag 3, p. 8).

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat en gelet op het profiel van verzoekster als niet geschoolde Afghaanse vrouw, de jonge leeftijd van haar neef en nichten en hun profiel als familieleden van een welgestelde zakenman, is de Raad van oordeel dat niettegenstaande vragen kunnen worden gesteld bij de inhoud van de door verzoekster neergelegde bevestigingsbrief van de school en enkele van elkaar afwijkende verklaringen, in casu een ruime toepassing van het voordeel van de twijfel gerechtvaardigd is. De Raad stelt dan ook vast dat in hoofde van verzoekster een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden aangenomen in geval van terugkeer naar haar land van herkomst.”

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden aangenomen in geval van terugkeer naar haar land van herkomst.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus van de verzoekende partij wordt erkend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF